

Famílies fortes, societats fortes

El Papa Francesc finalitza la Catequesi sobre la família. En l'última audiència va tornar a posar en relleu el paper fonamental de la família per construir una societat millor: "El món creat és confiat a l'home i a la dona: el que passa entre ells deixa petjada en tot."

20/09/2015

*Audiència, dimecres 16 de setembre de
2015*

La Família - 27. Els pobles

Estimats germans i germanes, bon dia!

Aquesta és la nostra última reflexió sobre el tema del matrimoni i de la família. Estem en vigílies d'esdeveniments bells i desafiants, que estan relacionats directament amb aquest gran tema: la Trobada Mundial de les Famílies a Filadèlfia i el Sínode dels Bisbes aquí a Roma. Tots dos tenen una importància mundial, que correspon a la dimensió universal del cristianisme, però també a la dimensió universal d'aquesta comunitat humana fonamental i insubstituïble que és precisament la família.

El moment actual de la civilització apareix marcat pels efectes a llarg termini d'una societat administrada per la tecnocràcia econòmica. La subordinació de l'ètica a l'afany de lucre compta amb importants

recursos i amb un gran recolzament dels mitjans. En aquest escenari, una nova aliança de l'home i de la dona no només és necessària, sinó fins i tot estratègica per a l'emancipació de les persones de la colonització dels diners. Aquesta aliança ha de tornar a dirigir la política, l'economia i la convivència civil! És ella la que decideix l'habitabilitat de la terra, la transmissió del sentiment de la vida, els llaços de la memòria i de l'esperança.

D'aquesta aliança, la comunitat conjugal-familiar de l'home i de la dona n'és la gramàtica generativa, el “nus d'or”, podríem dir. La fe es basa en la saviesa de la creació de Déu: que ha confiat a la família no cuidar una intimitat per ella mateixa, sinó l'emocionant projecte de fer “intern” el món. Només la família està al principi, a la base d'aquesta cultura mundial que ens salva; ens salva de tants, tants atacs, de tantes

destruccions, de tantes colonitzacions, com la dels diners o de les ideologies que amenacen tant el món. La família és la base per defensar-se!

Hem pres de la Paraula bíblica de la creació la nostra inspiració fonamental, en les nostres breus meditacions dels dimecres sobre la família. A aquesta Paraula podem i hem de retornar per trobar-ne l'amplitud i la profunditat. És una feina molt gran la que ens espera, però també molt emocionant. La creació de Déu no és simplement una premissa filosòfica: és l'horitzó universal de la vida i de la fe! No existeix un disseny diví diferent de la creació i de la seva salvació. És per la salvació de la criatura –de tota criatura– que Déu s'ha fet home: «per nosaltres els homes i per la nostra salvació», com diu el Credo. I Jesús ressuscitat és el «primogènit de tota criatura» (Col 1, 15).

El món creat és confiat a l'home i a la dona: el que passa entre ells deixa petjada en tot. El seu rebuig de la benedicció de Déu porta inevitablement a un deliri d'omnipotència que ho fa malbé tot. És el que anomenem “pecat original”. I tots venim al món amb l'herència d'aquesta malaltia.

Tanmateix, no estem maleïts, ni abandonats a nosaltres mateixos. L'antiga història del primer amor de Déu per a l'home i la dona, ja tenia pàgines escrites amb foc, en aquest sentit! «Jo posaré enemistat entre tu i la dona, entre la teva descendència i la seva descendència» (*Gn 3, 15a*). Són les paraules que Déu adreça a l'encantadora serp enganyosa. Mitjançant aquestes paraules Déu marca la dona amb una barrera protectora contra el mal, a la qual ella pot recórrer –si vol– per a cada generació. Vol dir que la dona porta una benedicció secreta i especial, per

a la defensa del seu fill del Maligne!
Com la Dona de l'Apocalipsi, que
corre a amagar el nen del Drac. I Déu
la protegeix (cfr *Ap* 12, 6).

Penseu quina profunditat s'obre
aquí! Hi ha molts estereotips, a
vegades ofensius, sobre la dona
temptadora que inspira el mal. No
obstant hi ha espai aquí per a una
teologia de la dona digna d'aquesta
benedicció de Déu per a ella i per als
seus fills!

La misericordiosa protecció de Déu
per a l'home i la dona, en qualsevol
cas, és sempre per a tots dos. No
oblidem això! El llenguatge simbòlic
de la Bíblia ens diu que abans de fer-
los fora del jardí del Edèn, Déu va fer
per a l'home i per a la dona túniques
de pell i els va vestir (cfr *Gn* 3, 21).
Aquest gest de tendresa significa que
malgrat les doloroses conseqüències
del nostre pecat, Déu no vol que ens
quedem nus i abandonats al nostre

destí de pecadors. Aquesta tendresa divina, aquesta atenció per nosaltres, la veiem encarnada en Jesús de Nazaret, fill de Déu «nat de dona» (*Gal* 4, 4). I sant Pau també diu: «mentre encara érem pecadors, Crist va morir per nosaltres» (*Rm* 5, 8). Crist, nat de dona, d'una dona. És la carícia de Déu sobre les nostres ferides, sobre els nostres errors, sobre els nostres pecats. Però Déu ens estima com som i ens vol fer anar endavant amb aquest projecte, i la dona és la més forta que porta endavant aquest projecte.

La promesa que Déu fa a l'home i a la dona, a l'inici de la història, inclou tots els éssers humans, fins a la fi de la història. Si tenim prou fe, les famílies dels pobles de la terra es retrobaran amb aquesta benedicció. En tot cas, qualsevol persona que es deixi portar per aquesta visió, sigui del poble que sigui, nació o religió a què pertanyi, que es posi en camí

amb nosaltres, serà el nostre germà i la nostra germana, sense fer proselitisme. Caminem junts sota aquesta benedicció i sota el propòsit de Déu de fer-nos a tots germans en la vida en un món que segueix endavant i que neix de la família, de la unió de l'home i la dona.

Que Déu us beneeixi, famílies de tots els racons de la terra! Que Déu us beneeixi a tots!

*Font: Traducció: Josep Ma Torrents –
Catalunya Religió*

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/famiiies-fortes-
societats-fortes/](https://opusdei.org/ca/article/famiiies-fortes-societats-fortes/) (20/03/2026)